Roagă-te, crede, treci în viața veșnică !

On Februarie 24, 2014

Creează-ți o conștiință clară a sinelui și a devenirii, întemeindu-ți realitatea pe conceptele de sens și valoare ale existenței.

Omul acesta era să moară deznădăjduit. Moartea însemna pentru el un abis. În picioare, tremurând pe marginea acestei prăpăstii fioroase, se trăgea înapoi îngrozit. Nu era chiar atât de ignorant ca să rămână cu totul nepăsător. Condamnarea lui, care-l zguduise adânc, destrămase întrucâtva, pe alocuri, în jurul lui, hotarul care ne desparte de taina lucrurilor și pe care noi îl numim viață. Se uită fără încetare dincolo de lumea asta, prin aceste spărturi fatale și nu vedea decât întuneric. Numai episcopul îl făcu să zărească o lumină.

Episcopul petrecu toată ziua și toată noaptea cu acest condamnat, uitând de masă și de somn, rugându-se lui Dumnezeu pentru iertarea sufletului său. Îi spuse cele mai frumoase adevăruri, care sunt cele mai simple. Îi fu părinte, frate, prieten. Episcop, numai pentru a-l binecuvânta. Îi vorbi despre toate liniștindu-l și îmbrățișându-l.

A doua zi, când veniră să-l ridice pe condamnat, episcopul era tot acolo. Îl întovărăși. Se urcă în căruță cu el, se sui cu el pe eșafod. Osânditul, atât de abătut și copleșit în ajun, era acum transfigurat. Își simțea sufletul împăcat și avea nădejde în Dumnezeu. Episcopul îl îmbrățișă, și în clipa când cuțitul sta să cadă, îi spuse:

*" Pe cel ucis de mâna omului, Dumnezeu îl reînvie. Cel izgonit de frații săi e primit de tatăl ceresc. Roagă-te, crede, treci în viață veșnică ! Acolo este Domnul ! " **

Leadership: Manifești o anumită discreție în a interpreta valoarea umană atunci când ea se destabilizează, pe fondul unei maxime toleranțe față de cei căzuți în întunericul necunoștinței de Dumnezeu ?

Când ne raportăm la credință, atunci intelectul și ratinea sunt pur și simplu detronate în fața combinațiilor furnizate de senzații și trăiri intense. Omul nu se mai definește prin prisma concepțiilor lumești, starea de umilință fiind socotită categoric o stare de degradare, de înjosire, de alterare a demnității umane. Instinctiv te întrebi ce se petrece în mintea unui chinuit al conștiinței și realizezi cu uimire că el nu mai este un adept convins al descoperirii minunilor lumii, ci este un sclav al unei vieți lipsite de sens, de disciplină, de perspectivă, de credință.

O realitate pe care poate n-am urmărit-o niciodată cu atenție, vibrând în fața întregii existențe umane, contrapusă schemelor formale de abordare a elementelor ei, este discreția ce întovărășește întotdeauna sufletele – cele chinuite și sensibile care au nevoie de atenție, și cele puternice care știu să anestezieze temerile și suferințele celor din jur.

Discreția furnizează o anumită stare emoțională. Ne referim la discreția în a-ți etala sentimentele în fața altora, doar într-un spațiu de intimitate. Discreția în a interpreta valoarea umană atunci când ea se destabilizează sau micșorează, care nu răpește puterea rațiunii. Discreția în a-ți impune părerea, de a o susține în fața celor care și-au compromis onoarea, integritatea și credibilitatea. Discreția de a fi un poet al reînvierii spiritului și de a trăi starea "poeziei" altora, punându-te în locul lor. O subtilitate în încercarea de a înțelege trăirile profunde ale ființei umane, în special laturile ei obscure. Nu o manipulare emoțională.

Iubirea față de aproapele nu se vede doar din ceea ce dai, cât din modul cum dai, la fel cum credința nu se deduce doar din prezența lui Dumnezeu în detaliile vieții, ci și din pocăință, din rugăciune, din propovăduire, din faptele inimii.

Leadershipul, care trebuie aplicat în toate ariile vieții, derivă atât din complexitatea stărilor pe care le încearcă ființă umană însetată de trăire și de exprimare, cât mai ales din ipostazele pe care ea și le asumă în virtutea sau în detrimentul calităților sale. Omul care îmbrățișează leadershipul nu trebuie văzut ca un servitor umil al lui Dumnezeu, nici ca un mărturisitor al credinței în timpuri grele, ci ca un om al cărui cuvânt este calm și sincer și care te încântă cu ceea ce sufletul lui primește numai dintr-o lume spirituală atunci când povestea acestei vieți se apropie de final.

Leadership: Personalitatea ta se focalizează pe acea conștiință de martor detașat care revelează gradat existența unei realități profunde din care se poate intui evidența unei Prezențe Eterne?

Iei în considerare factorul "conștiință" în procesul de exercitare a influenței, adiacent sentimentului de resemnare? Când vrei să influențezi prin spiritualitate trebuie mai întâi să intuiești goliciunea omului, să-i simți gustul amar al vieții, în încercarea de a rămâne tu însuți neschimbat de suferința lui. Nu-i de ajuns să te rogi la Dumnezeu și să arăți dragostea lui pentru iertarea păcatelor, ci trebuie să iei în considerare caracterul durabil al schimbării pe care îl impui.

Toate acestea fac ca misiunea pe care o ai de îndeplinit, considerând-o ca cea mai înaltă dintre formele de exercitare a leadershipului, focalizându-te asupra conținutul omului, să capete valențe profunde. E acea misiune de a te dirija pe cărările nemarcate pe suprafața mlaștinii numite "suferință", raportându-te la gândirea și simțirile omului, luând în considerare factorul "conștiință" în procesul de exercitare a influenței.

Posibilitatea de a pătrunde în sufletul sensibil al omului, cu forțele gândirii raționale și ale sentimentelor, într-o anumită măsură hotărâtoare pentru modul în care îți creionezi concepția despre lume și viață, absolut necesară în procesul de autocunoaștere și dezvoltare, deschide leadershipului perspective noi de înțelegere și abordare a realității. Această realitate, întemeiata pe conceptele de sens și valoare ale existenței, o poți folosi pentru a crea o conștiință clară a sinelui și pentru încercarea de a răspunde la întrebarea: " *Cine și ce sunt eu?* "

Răsfrângerea unor sentimente puternice în interiorul naturii umane, în toată gradația lor, dar mai ales căldura pe care o comunici în sufletul celor pe care îi susții, capătă un contur de luminozitate, mult mai semnificativ dacă urmărești modul în care evoluează omul.

Mângâierea vie a spiritualității se simte din intensificarea și asumarea unei Prezențe Eterne, atunci când povestea vieții derivă dintr-un sentiment de resemnare.

Roagă-te, crede, treci în viața veșnică ! Este un îndemn la găsirea motivului pocăinței ca schimbare radicală a modului de trăire și gândire. Chiar în prada celei mai încordate tensiuni sufletești, nu uita că ești dator ție însuți să-ți înalți conștiința la un nivel de conștientizare care să-ți permită să te vezi așa cum ești de fapt, prin prisma celor care te susțin și au acces la puterea ta interioară.

* Notă: Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/roaga-te-crede-treci-in-viata-vesnica.html